

Ellevte Afsnit:

VALKENDORFS DØD

I Begyndelsen af Aaret 1601 blev Valkendorf syg. Han var nu en Mand paa over 75 Aar. Om Aarsagerne til, at han naaede saa højt op i Aarene, kan man kun gætte; travl Virksomhed forbundet med Maadehold i Livsførelse har vel været medvirkende.

Men nu havde hans Helbred dog svigtet. Den 15. Januar sendte Enkedronningen ham et Brev — paa Tysk — hvori man ser et nyt Vidnesbyrd om det gode Forhold mellem hende og den gamle Rigshofmester.

„Da det er blevet berettet for Os, at I er faldet i Sygdom, har Vi — for den Godvilligheds Skyld, I altid har vist Os — ikke villet undlade at besøge Eder med denne Vor gunstige Skrivelse og at erklære for Eder den Medlidenhed, Vi har med Eder for Eders Svagheds Skyld. Hvis Vi nu maatte erfare, at I — saaledes som Vi vil haabe til den Almægtige — havde overvundet denne Sygdom, vilde saadant være Os rigtig kært at høre“, hedder det i dette Brev. Hvis Dronningen kunde være til Stede hos Valkendorf og vidste noget Raad for hans Sygdom, saa skulde han faa at mærke, at hun mente ham det godt; han vilde gøre hende en Glæde ved saa hurtigt som muligt at skrive hende til om sin nuværende Helbredstilstand.¹⁾

Inden dette Brev, som Dronningen skrev i Cismar, naaede til Valkendorf i København, var han død. Lørdag den 17. Januar 1601 blev Rigshofmesterens sidste Levedag. Søndag den 1. Februar blev han ført til sit sidste Hvilested i Frue Kirke, og i Følget befandt Kongen og hans Brødre sig. Ved Højtideligheden i Kirken sang